

за царь и самодържець ромейски. Дали въ дадения моментъ Симеонъ, наистина, е вървалъ въ възможното изпълнение на тия претенции и заплашвания, това остава за сега неизвестно; може би, той е намиралъ въ тѣхъ само едно сръдство да принуди Зоиното правителство да признае царското му достоинство. Обаче патриархъ Николай не се забавилъ да му отговори, че ахелойската победа съвсемъ не му дава онова право, което той си присвоилъ. „Не мисли, пише той, че станалото поражение е произлѣзло за изпълнение на твоитѣ суетни помисли, не мисли; ако пъкъ мислишъ, отвърни се отъ такова предположение, като отъ всѣкакви празни думи. Народътъ, който бѣше излѣзълъ противъ тебе, е победенъ 1., по неизречената присжда на Оногова, който изважда отъ съкровени хранилища своитѣ присжди, когато Му е угодно, и 2., до колкото е възможно на хората да знаятъ, — разбитъ е поради собственитѣ си заблуди.“ Затова „несправедливо и неоснователно постѣпвашъ, като приписвашъ победата на собственото си желание и като мислишъ, какво ужъ сегашното поражение, което постигна ромейския народъ, е станало заради господството на твоята власть надъ ромеитѣ. Ти си младъ; и ако не си чулъ, узнай; ако ли пъкъ си чулъ, но си забравилъ, спомни си!“ А за да изтъкне още по-силно, че Симеонъ неоснователно се стреми да завземе византийския престолъ, патриархътъ посочва, ако и мимоходомъ, на неговия варварски произходъ, като му напомня, че българитѣ сж „апоспади“ — откъснатъ клонъ отъ аваритѣ, т. е. че тѣ принадлежали на едно и сжщо племе, и ги нарича „роби и бѣжанци“ тѣхни. А на заканитѣ и заплашванията, че съ пожари и опустошения Симеонъ ще постигне цельта си, Николай привежда примѣри отъ историята за дълговременнитѣ и напразни обсади на „великия и царственъ градъ“ съ многобройни войски отъ персийци, авари, сарацини, които не само не постигнали цельта си, но ги сполетѣла и погибель. Затова той отново подканя Симеона „да остави суетнитѣ си надежди, да се задоволи съ властѣта, която е получилъ въ наследство отъ прадѣдитѣ си, да не пожелава да господарува надъ ония, отъ които се научилъ да познава Вседържителя“, защото самитѣ отношения на ромеитѣ къмъ българитѣ, откакъ последнитѣ приели християнството отъ Византия, като отношения на духовни освободители къмъ освободени отъ робството на дявола, не даватъ право Симеону да бжде властитель надъ ромеитѣ. Съ тоя отговоръ патриархъ Николай още веднажъ ясно намеквалъ, че Симеонъ не само въ даденото време, но и по-сетне нѣма и не може да бжде признатъ за византийски императоръ.

Но и тоя отказъ не спрѣлъ Симеона. Следъ като съкрушилъ силитѣ на Византия и укрепилъ влиянието си въ Сърбия, Симеонъ, освободенъ отъ всѣка външна опасность, решилъ да използува победитѣ си лично за себе си. Като изтъквалъ обстоятелството, че ахелойската победа му давала право да иска отъ ромейскитѣ власти и народъ да го признаятъ за свой автократоръ, Симеону ео ipso се налагало да се сдобие и се обиколи съ всички ония институти, които сж могли да го издигнатъ като равенъ на ромейския василевсъ, и то не само по значение и власть, но и по външенъ блѣсъкъ и величие. Между тѣхъ на първо мѣсто стоялъ висшиятъ църковенъ институтъ — патриаршията, т. е. самостояна църковна иерархия, която е била недѣлима часть на самодържавието, защото, споредъ понятията на самитѣ ромеи, единъ назависимъ самодържавенъ господарь не е мислимъ безъ патриархъ, или царство не може да бжде безъ патриаршия. Но за Симеона билъ необходимъ патриархъ, който да извърши надъ него формалния обредъ — вѣнчание на царството, т. е. да го короняса за „царь и самодържець на българитѣ“ и по тоя начинъ да се приравни съ ромейския „василевсъ и автократоръ“. Затова и първата грижа на Симеона следъ ахелойската